

Dames en Heren

Biodiversiteit is een levendig woord. Het is jong, onstuimig zelfs. Het woord groeit als kool zou ik durven zeggen. Zowel wat de betekenis als het belang ervan betreft.

Lees woordenboeken erop na, google het woord eens op het net: overal is het woord anders gedefinieerd. In de kranten op de radio of op de televisie: het woord wordt in steeds andere contexten gebruikt. Het woord is even allesomvattend en kleurrijk als het leven waar het naar verwijst.

Inderdaad, biodiversiteit kleurt ons leven. Het is zelfs ons leven. Biodiversiteit omhelst alle planten, dieren, zwammen en micro-organismes. Het gaat om de gemeenschappen die ze vormen en de habitats waarin ze leven.

De interactie van al deze levende soorten en processen is een complex levensweb. Valt een deel van dit web stil of functioneert een ander deel minder goed, dan worden andere delen aangepast. Aardwormen bijvoorbeeld zullen nooit een schoonheidsprijs krijgen en aaibaar zijn ze evenmin, maar toch zijn ze erg belangrijk. Ze recyclen organisch materiaal en verzekeren zo de productiviteit van bodems. Ook vleermuizen

mijden de meesten onder ons liever, maar ook zij leveren een belangrijke bijdrage.

We beseffen het soms niet altijd even goed. Maar alle levende soorten, hoe klein ook, hebben we nodig. Biodiversiteit is van levensbelang. Letterlijk. We moeten ademen, eten, drinken en we hebben beschutting nodig. Dat biedt de natuur ons. We vinden er voedsel, proper water, lucht, vruchtbare bodems om gewassen te telen, brandstof zoals hout en kolen, beschutting, en zelfs medicijnen zoals penicilline die aangemaakt wordt door een schimmel. Ja, zelfs ons modegevoel wordt voor een deel gestuurd door de biodiversiteit met wol en katoen. En waarvan dacht je dat papier en potlood kwamen?

Biodiversiteit is mooi. Talloze schilders , beeldhouwers, fotografen en cineasten haalden inspiratie uit de natuur. Planten en dieren sieren vaak vlaggen en postzegels of ze zijn het onderwerp van liederen en legenden. En is het niet fijn om wakker te worden met het gekwetter van vogels, om de seizoenen te zien veranderen.

Inderdaad. En is het dan niet jammer, misdadig zelfs dat wij de grootste vijand zijn van de biodiversiteit. Het is zelfs dom om langzaam deze natuurlijke rijkdom te vernietigen, want uiteindelijk vernietigen we onszelf.

We kappen bossen, we bouwen betonjungles in de plaats, moerassen worden drooggelegd en we vernietigen de habitats van bepaalde levende organismen. We maken hen letterlijk dakloos. We voeren exotische soorten in, enkel en alleen omdat we dat wel fijn vinden maar ze tasten ook onze eigen soorten aan. We verontreinigen en vissen en jagen tot we niet meer kunnen.

Waarom?

Voor ons plezier?

Omdat we veelvraten zijn?

Omdat we decadent zijn?

Omdat we kortzichtig zijn en niet nadenken over de toekomst?

Of doen we gewoon voort omdat we niet willen denken aan de ravage die we aanrichten?

Dames en heren

Gelukkig beseffen steeds meer mensen dat we het grootste geschenk dat we ooit gekregen hebben, langzaam doden. Steeds meer mensen zijn ervan overtuigd dat we onszelf een **houdbaarheidsdatum** hebben gegeven.

Dames en heren

Ik wil jullie niet overladen met slecht nieuws of met verwijten rond de oren slaan. Er is ook goed nieuws. Er is hoop op verandering. We kunnen het tij keren. Steeds meer mensen willen de toekomst voor hun kinderen en kleinkinderen veilig stellen. Milieu is brandend actueel. Laat ons er samen voor zorgen dat het geen modegril is.

Ik ben ervan overtuigd dat bewust omgaan met het milieu een reflex wordt, een natuurlijke reactie. Ten slotte gaat het over onze toekomst.

De strijd voor het behoud van biodiversiteit is de verantwoordelijkheid van iedereen. Voor het realiseren van de doelstellingen die de overheid zich stelt, is een "draagvlak" nodig in de samenleving. Natuurverenigingen dragen hiertoe bij. Zij zijn het die, vertrekkend vanuit natuurbeleving als voedingsbodem, verwondering weten om te zetten in engagement. (Loots 1996; Stryckers 1996 => en aangehaald in "Handboek Biodiversiteit" van Jos Gysels; uitgegeven door 'De Wielewaal', 1999). Daarom zijn wij als lokale overheid hier ook graag aanwezig en steunen we ook graag deze Walk for Nature in het besef dat wij, samen, dat engagement kunnen aanwakkeren en levendig houden. Dat we misschien, samen, het levensnoodzakelijke verschil kunnen maken".

Dames en Heren

Biodiversiteit is een levendig woord. Het is jong, onstuimig zelfs. Het woord groeit als kool zou ik durven zeggen. Zowel wat de betekenis als het belang ervan betreft.

Lees woordenboeken erop na, google het woord eens op het net: overal is het woord anders gedefinieerd. In de kranten op de radio of op de televisie: het woord wordt in steeds andere contexten gebruikt. Het woord is even allesomvattend en kleurrijk als het leven waar het naar verwijst.

Inderdaad, biodiversiteit kleurt ons leven. Het is zelfs ons leven. Biodiversiteit omhelst alle planten, dieren, zwammen en micro-organismes. Het gaat om de gemeenschappen die ze vormen en de habitats waarin ze leven.

De interactie van al deze levende soorten en processen is een complex levensweb. Valt een deel van dit web stil of functioneert een ander deel minder goed, dan worden andere delen aangepast. Aardwormen bijvoorbeeld zullen nooit een schoonheidsprijs krijgen en aaibaar zijn ze evenmin, maar toch zijn ze erg belangrijk. Ze recyclen organisch materiaal en verzekeren zo de productiviteit van bodems. Ook vleermuizen

mijden de meesten onder ons liever, maar ook zij leveren een belangrijke bijdrage.

We beseffen het soms niet altijd even goed. Maar alle levende soorten, hoe klein ook, hebben we nodig. Biodiversiteit is van levensbelang. Letterlijk. We moeten ademen, eten, drinken en we hebben beschutting nodig. Dat biedt de natuur ons. We vinden er voedsel, proper water, lucht, vruchtbare bodems om gewassen te telen, brandstof zoals hout en kolen, beschutting, en zelfs medicijnen zoals penicilline die aangemaakt wordt door een schimmel. Ja, zelfs ons modegevoel wordt voor een deel gestuurd door de biodiversiteit met wol en katoen. En waarvan dacht je dat papier en potlood kwamen?

Biodiversiteit is mooi. Talloze schilders , beeldhouwers, fotografen en cineasten haalden inspiratie uit de natuur. Planten en dieren sieren vaak vlaggen en postzegels of ze zijn het onderwerp van liederen en legenden. En is het niet fijn om wakker te worden met het gekwetter van vogels, om de seizoenen te zien veranderen.

Inderdaad. En is het dan niet jammer, misdadig zelfs dat wij de grootste vijand zijn van de biodiversiteit. Het is zelfs dom om langzaam deze natuurlijke rijkdom te vernietigen, want uiteindelijk vernietigen we onszelf.

We kappen bossen, we bouwen betonjungles in de plaats, moerassen worden drooggelegd en we vernietigen de habitats van bepaalde levende organismen. We maken hen letterlijk dakloos. We voeren exotische soorten in, enkel en alleen omdat we dat wel fijn vinden maar ze tasten ook onze eigen soorten aan. We verontreinigen en vissen en jagen tot we niet meer kunnen.

Waarom?

Voor ons plezier?

Omdat we veelvraten zijn?

Omdat we decadent zijn?

Omdat we kortzichtig zijn en niet nadenken over de toekomst?

Of doen we gewoon voort omdat we niet willen denken aan de ravage die we aanrichten?

Dames en heren

Gelukkig beseffen steeds meer mensen dat we het grootste geschenk dat we ooit gekregen hebben, langzaam doden. Steeds meer mensen zijn ervan overtuigd dat we onszelf een **houdbaarheidsdatum** hebben gegeven.

Dames en heren

Ik wil jullie niet overladen met slecht nieuws of met verwijten rond de oren slaan. Er is ook goed nieuws. Er is hoop op verandering. We kunnen het tij keren. Steeds meer mensen willen de toekomst voor hun kinderen en kleinkinderen veilig stellen. Milieu is brandend actueel. Laat ons er samen voor zorgen dat het geen modegril is.

Ik ben ervan overtuigd dat bewust omgaan met het milieu een reflex wordt, een natuurlijke reactie. Ten slotte gaat het over onze toekomst.

De strijd voor het behoud van biodiversiteit is de verantwoordelijkheid van iedereen. Voor het realiseren van de doelstellingen die de overheid zich stelt, is een "draagvlak" nodig in de samenleving. Natuurverenigingen dragen hiertoe bij. Zij zijn het die, vertrekkend vanuit natuurbeleving als voedingsbodemp, verwondering weten om te zetten in engagement. (Loots 1996; Stryckers 1996 => en aangehaald in "Handboek Biodiversiteit" van Jos Gysels; uitgegeven door 'De Wielewaal', 1999). Daarom zijn wij als lokale overheid hier ook graag aanwezig en steunen we ook graag deze Walk for Nature in het besef dat wij, samen, dat engagement kunnen aanwakkeren en levendig houden. Dat we misschien, samen, het levensnoodzakelijke verschil kunnen maken".